

A watercolor illustration featuring a green frog on the left and a large, yellow and red egg on the right. The frog is partially visible, showing its head and body. The egg is cracked open, revealing a yellow interior with red veins. The background is a mix of green, yellow, and red washes.

BRÁŠKOVÉ A HROZBA Z KALNÝCH VOD

6+

NAPSALA
ALENA BUREŠ

ILUSTROVALA
JANA POŘÍZKOVÁ

Bráškové a hrozba z kalných vod

Text © Alena Bures, 2024

Obálka a ilustrace © Jana Pořízková, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc pod značkou
Rýče, 2024

ISBN 978-80-88623-49-6

BRÁŠKOVÉ A HROZBA Z KALNÝCH VOD

ALENA BUREŠ

OBSAH

PROLOG.....	5
DĚŠŤ, SNY A HOREČKA	10
ÚTĚK.....	17
BABIČKA.....	27
OŠTĚP SUCHA.....	44
DŘEVOHRYZ	60
MLŽÍNKY	77
SPOR.....	88
AUGUSTA.....	97
NA HŘBETĚ.....	111
BOJ	122
NÁVRAT	146
DOMOV	150
JE PO VŠEM.....	164

PROLOG

Prší. Zase prší. Copak to nikdy neskončí?!

Adam stál v prudkém lijáku na hrázi rybníka, schovaný za silným starým stromem a pozoroval hladinu bičovanou proudy deště. Byl promočený až na kůži, ale nevnímal to. Jeho pozornost byla upřena na hladinu a nic jiného ho nezajímalo.

Voda vřela a vzdouvala se, k nebi se zvedaly vlny, jako by to nebyl rybník, ale rozbouřené moře. Z prostředka vodní plochy se šířily kruhy, až se zlověstným plesknutím narazily na břeh a rozstříkly se do špinavých fontán. Adam věděl, že na vině není jen liják, a věděl taky, co se za chvílku objeví. Zatím nemohl dělat nic než zůstat v pochybném úkrytu za stromem a doufat, že se hráz neprotrhne.

„Tak pojď, ty potvoro, pojď,“ šeptal si rty, kupodivu oschlými, s očima stále upřenýma na hladinu. „Pojď, já ti ukážu...”

Než stačil myšlenku dokončit, voda se začala točit dokola a vířit jakoby v obrovském mixéru a z kalně zpěněné hladiny se začalo pomalu nořit TO. Zpočátku byl vidět vždy jen kousek šupinaté slizké kůže, zelenohnědé a šedavé jako bahno na dně. Vypadalo to, jako by se mezi vlnami objevoval obrovský odpor-
ný had a po něm druhý a pak další a další.

Áda hady znal a měl je docela rád, ale tohle věru nebyl žádný pozemský tvor. Byla to obrovská chapadla, zmítající se a bičující vodu. Každé z nich bylo silné jako tatínkova paže, dlouhé a mrštné jako bič australských honáků. Na konci každého chapadla byla hlava, připomínající hlavu obrovské žáby, až na to, že na vršku každé z nich trůnily tři veliké vypoulené oči, nemrkající a zírající všemi směry. Pod nimi a dvojicí čárkovitých nozder se otvírala rozšklebená žabí huba, široká, obrovská a plná zubů ostrých jako dýky.

To však nebylo jediné nebezpečí. Uvnitř každé tlamy ležel ostře oranžový jazyk, stlačený jako u chameleona, jazyk,

který mohl každou chvíli vystřelit neuvěřitelně daleko, uchvátit kořist a dopravit ji do zubaté tlamy dřív, než oběť stačila mrknout nebo vykřiknout.

Chapadla se nořila z vody stále víc a v jejich středu se pomalu objevilo tělo celé nestvůry. Adam se zachvěl hrůzou. Ta zdánlivě beztvará hrouda masa bez očí, bez tlamy, jen s roztřepeným krátem na vrcholu působila mnohem děsivěji než všech osm chapadel s dravými žabími tlamami na koncích. Tady byl zdroj všeho zla, které je potkávalo v posledních týdnech. Tady byl strůjce všech povodní, záplav a vodního nečasu.

Zjevil se Mokrych Osmižab.

DĚŠŤ, SNY A HOREČKA

Byl červenec, prázdniny a podle kalendáře „bylo léto, horké léto, tak jak léto má být“, jak se zpívá v jedné staré písničce.

Ale skutečnost byla jiná. Něco nesouhlasilo. Něco hodně nesouhlasilo.

Venku pršelo. Což o to, i v létě občas prší, ale tohle nebyla roztomilá letní přeprška, která osvěží listy stromů, napojí květiny a rozzáří barvy jejich květů. Nebyl to teplý deštík, příjemná změna po letním vedru, po kterém vysvitne slunce v plné síle a rozzáří kapky na stéblech trávy jako poztrácený poklad. Nebyla to prudká, rychlá letní bouřka, jaká přijde, zahrozí a odejde.

Lilo. Lilo hodně a dlouho. Už dva týdny připomínala obloha zašlý vojenský kabátec a plouhala se těsně

nad střechami zmoklých domů jako břicho staré hrošice. Z olověných mraků se valily proudy vody a každý, kdo z nějakého důvodu musel vystrčit nos ven bez deštníku, byl v okamžiku mokrý, jako by vylezl z vany.

Pršelo už druhý týden a voda byla úplně všude. Polní cesty se měnily v potoky, potoky v říčky a řeky ve strašlivý živel, který neustále sílil. Jako by žil vlastním šíleným životem a bral s sebou zběsile všechno, co mu přišlo do cesty, včetně vlastních břehů.

„Je to zlá doba. Co zmohou lidé s veškerou svou technikou a se svými vynálezy proti přírodě, když se opravdu rozzlobí?“ říkala si žena, stojící u okna dětského pokoje. Smutně vyhlížela ven. Bude-li dál takhle pršet, co bude s jejich domem? S jejich krásným, milovaným a útulným domovem?

Před pár lety, když koupili tenhle dům, hned věděli, že tady bude jejich domov s velkým D. Úředně patřil

k vesnici, ale ve skutečnosti stál stranou od posledních vesnických stavení, rozkročený uprostřed zahrady jako ramenatý starý sedlák, se zády chráněnými nevelkým návrším. Byla to rozlehlá stará budova, která zvenčí působila dojmem solidnosti a spolehlivosti. Uvnitř ale za tu dobu skoro všechno přebudovali a vylepšili, takže vnitřek domu zářil novotou, čistotou a pořádkem.

Mladá maminka to tady milovala. Veliké, světlé místnosti dole i v prvním patře, francouzské okno z obýváku přímo do zahrady...

Ach, zahrada! Ta byla z celého jejich bydlení nejkrásnější. Hlavní vchod vedl do předzahrádky, která na jaře a v létě kvetla díky maminčině péči bezpočtem barevných květín, kdežto za domem se rozkládala rozlehlá travnatá zahrada, lemovaná dvěma řadami ovocných stromů. To bylo nejlepší hřiště pro jejich dva kluky, Adámka a Martínka, a málokdo uměl

tak rychle vylézt na strom pro hrst prvních třešní nebo nejsladší meruňky jako oni dva.

U zadního vchodu zbudovali rodiče terasu s pohodlným posezením, kde za letních večerů rádi společně trávil čas, povídali si a dýchali voňavý večerní vzduch. Na konci zahrady byla v plaňkovém plotu malá branka a za ní už byl na dohled břeh „jejich“ rybníka a cíp lesa, který vedl dál za obzor.

Jenže teď bylo vše jinak. Po barevných květech nebylo ani památky, všechno bylo podmáčené, utlučené deštěm a místo voňavého letního vzduchu byl cítit pach všudypřítomného bahna, které se sem hrnulo z polí a cest. Maminka si při tom pohledu smutně povzdychla.

„A teď ještě tohle,“ pomyslela si a otočila se ustaraně k lůžku, kde ležel malý Adámek, její starší synek. Adámek se předevcírem vypravil s mladším bráchou Martínkem ven. Bylo to v jedné z těch několika málo

chvil, kdy zrovna nelilo a kluci využili té vzácné hodinky k průzkumu okolí. I tak ale přišli špinaví, s mokrem v botách a následky se brzy dostavily.

Jako první přišlo několik ostrých vět, kterými maminka vyjádřila hned po návratu svůj názor na podobné nápady, horší problém se objevil o několik hodin později. Martínek, sotva se převlékl a nasvačil, zalezl do pokojíku a začal si stavět Lego. Áda seděl u svačiny jako hromádka nešťestí, nejedl, jen koukal před sebe. A co bylo nejzvláštnější – mlčel. Nevyprávěl zážitky z venku ani neprotestoval vůči maminčiným výtkám ohledně špinavého oblečení.

Když to trvalo už deset minut, otočila se na něj maminka s podezřením: „Ádo...?! Je ti něco?“

Adam sice odpověděl univerzální větou všech dětí a mladých lidí dnešního věku: „Ne, dobrý.“, ale maminku neoklamal.

Podívala se mu do očí, lesklejších

než obvykle, a sáhla mu na čelo. Leknutím ucukla. Ach já, horečka... Chvíli váhala, pak řekla prostě jen: „Tak pojď!“, vzala synka do náruče a odnesla ho nahoru do postele.

Od té doby nevyšla ze starostí. Nejenže měl Adámek stále horečku, ale kvůli záplavám nebylo možné vypravit se k lékaři, natož nějakého pozvat domů. Sanitky měly plné ruce práce s lidmi, kteří se zranili nebo onemocněli v boji s velkou vodou, a i kdyby přece nějaký lékař chtěl přijet, nebylo jisté, zda by se k domu dostal – příjezdová cesta se proměnila v koryto plné klokotající, chmurně kalné vody.

A tak rodiče zůstali na boj s Ádovou nemocí sami. Vlastně jen maminka, protože i tatínka odřízla velká voda a musel zatím zůstat v práci. Měli co jíst, byli v suchu a teple, maminka všechno zvládla jako jindy, jen ta horečka ne a ne ustoupit. Zkusila všechno možné – tabletky, obklady, různé babské rady, které s telefonem v ruce

hledala na internetu, zatímco míchala omáčku nebo zapínala pračku. Nic nepomohlo.

Adámek se neklidně převaloval na posteli ze strany na stranu, občas si něco mumlal, zdálo se dokonce, že chvílemi blouzní. Maminka, sedící na kraji jeho postele, napínala uši, aby zaslechla, co povídá, ale zdálo se, že Adámkovy výkřiky nedávají smysl. Chvílemi jako by chtěl na někoho zavolat, chvílemi brblal něco jako „M... mo... mych“, až to maminka nakonec vzdala a s povzdechem šla dolů pro další studený obklad.

ÚTĚK

Nestvůra se otočila dokola, takže ještě víc připomínala obrovský mixér, pak se jedna z jejích hlav na konci chapadla vynořila přímo z vody a její tři oči se upřely na Adama. Sotva stačil uskočit ještě dále za zvetšely kmen stromu, když se mohutné rameno vymrštilo a dopadlo až na cestu. Žabí tlama při dopadu vykousla kus kamene a začala ho s požitkem chroupat, nespustila však oči z místa, kde se Adam ukrýval. *Chramst!* Další kus zmizel v nenasytné hubě, až se celá hráz otřásala. Třásla se čím dál víc a Adam s ní...

„Adámku! Vzbud' se, Ádo!“

Adámek otevřel oči. Nad jeho hlavou se objevil mamínčin ustaráný obličej, jak se nad ním skláněla a třásla s ním. Vedle ní stála neznámá

paní. Áda chtěl něco říct, byl ale příliš slabý, a tak se jen pokusil usmát. I to však dopadlo nevalně.

„Tak se na to podíváme, junáku,“ řekla ona paní a Adámek pochopil, že je to asi doktorka. To, co se dělo pak, znal dobře – poslouchání zepředu i zezadu tím zvláštním naslouchátkem, jehož název si Áda nedokázal nikdy zapamatovat, svícení do krku a tak dále a tak dále, polohlasný rozhovor doktorky s maminkou, zatímco pacient pomalu upíjel vlažný čaj.

Adámek z maminčina výrazu vyčítal, že jeho nemoc není příliš vážná, a byl rád, že jí nepřidělává moc starostí. Dobře mu ale nebylo a sotva do něj obě ženy vpravily jakousi tabletku, chtěl už jen položit hlavu na polštář a spát. Vtom vrzly dveře a do pokoje nakoukla další světlovlasá hlava – to se Adámkův mladší bráška Martínek přišel podívat.

„Ahoj Ádo,“ usmál se Martínek, „já už jdu spát, tak se taky vyspi, dobrou